

Prekentekest: Joh 8,31-36

Jesus sa da til de jøder som var kommet til tro på ham: "Hvis dere blir i mitt ord, er dere virkelig mine disipler. Da skal dere kjenne sannheten, og sannheten skal gjøre dere fri." De sa til ham: "Vi er Abrahams ætt og har aldri vært noens treller. Hvordan kan du da si at vi skal bli fri?" Jesus svarte dem: "Sannelig, sannelig, det sier jeg dere: Den som gjør synd, er syndens trell. En trell blir ikke i huset for alltid, men en sønn blir der for alltid. Får Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri."

Et hjem

Alle mennesker har noen behov som er mer grunnleggende enn andre. Helt grunnleggende er behovet for trygghet og sikkerhet. Vi ser det fra barna blir født. Tryggheten hos mor og far er helt avgjørende for hvordan barnet utvikler seg. Også vi voksne kjenner behov for trygghet, en sikker inntekt og et sted å høre hjemme. Det er riktig nok godt å reise på ferie og oppleve nye ting og fremmede steder, men bare for en tid. I lengden må vi ha et sted vi kan kalle vårt hjem.

Vi trenger ikke bare et fast sted å tilbringe hverdag og helg. Jeg tror at de langt fleste også kjenner behov for mening i tilværelsen, et fast holdepunkt i livet og noe grunnleggende fast og sikkert for tanken. I bibelordet vi leste sier Jesus noe om at det ikke er likegyldig hvor vi søker dette sikre holdepunktet i tilværelsen. Jesus sier at vi må bli i ordene til Jesus for å være disipler. Å bli i Jesu ord er ikke bare å sveipe innom og høre et gudsord en sjelden gang. På den greske grunnteksten uttrykkes det noe vedvarende, å bli værende i Jesu ord. Det dreier seg om å høre hjemme der.

Ord

Det var tid for elgjakt. Lensmann, legen og presten stilte med sitt eget jaktlag dette året. Med kvote på ett dyr, rustet de seg til jakt og dro ut i skogen. Noen timer senere hørtes det skudd, og der lå elgen. Så ble det en diskusjon om hvem som traff og altså felte elgen. Da de ikke ble enige, tilkalte de en erfaren jeger, en som presten også kjente som en som av og til kom innom på gudstjenestene. Den erfarne jegeren og kirkegjengeren løftet på elgens hode før han med klar og tydelig overbevisning kunngjorde hvem som hadde truffet. Jo, det var presten som traff, for kula hadde gått inn gjennom det ene øret og ut gjennom det andre øret.

Noen og enhver kan ha erfart at særlig ord går inn gjennom det ene øret og ut gjennom det andre. Mange har nok opplevd det også i kirken. Særlig hvis man tenker på alt som kommer etterpå, på dåpen, på selskapet etter det igjen. La oss likevel stanse opp nå og merke oss de ordene Jesus har sagt. "Hvis dere blir i mitt ord, er dere virkelig mine disipler. Da skal dere kjenne sannheten, og sannheten skal gjøre dere fri."

I forbindelse med dåpen leser vi dåpsbefalingen. Der sier Jesus at det er to ting som gjør et menneske til disippel. For det første er det dåpen. For det andre er det å lære å holde alt det som Jesus har befalt. Og i prekentekest minner altså Jesus om at "hvis dere blir i mitt ord, er dere virkelig mine disipler." Ordene gjør utvilsomt noe med oss. Guds ord vender ikke tomt tilbake, står det hos profeten Jesaja. (Jes 55,11) Men det

forutsetter så klart at ordene forblir der inne mellom ørene en tid, og at ordene stanser opp og gir mening.

Noen har kanskje lurt på hvorfor vi stadig hører de samme bibeltekstene lest i kirken. Hvert andre år begynner vi på nytt med å lese de samme tekstene. Er det ikke nok hvis man har lest gjennom Bibelen én gang? Da er man jo ferdig med den boka og kan sette den i hylla. Slik tenker nok noen, og slik kan det være med mange bøker, men slik skal det ikke være med Bibelen, for Bibelen er en annerledes bok med helt spesielle egenskaper.

Tro

Riktig nok kan ordene i Bibelen skape et univers av mening i form av tanker og ideer i hode på folk, slik også andre bøker kan. Men det spesielle er at Gud er virksom i sitt ord. Den Hellige Ånd har noe på hjerte og vil oss noe, hver og én. Bibelordet skaper ikke bare ideer i hode på folk, men også et hjerteforhold til han som står bak ordene. Dette hjerteforholdet handler om tro. I Bibelen står det at troen kommer av det budskapet vi hører, og budskapet kommer av Kristi ord. (Rom 10,17) Et vedvarende forhold til Jesu ord gir ikke bare kunnskap om ordene i Bibelen, men også et personlig kjennskap til han som står bak ordene.

“La Kristi ord få rikelig plass hos dere,” står det et annet sted, “så dere med visdom kan lære og rettlede hverandre, med salmer, hymner og åndelige sanger; syng for Gud av et takknemlig hjerte.” Kol 3,16. Det gjør vi i kirken. Det er et mål og et ønske at dette skal vi også gjøre i hjemmene. I dåpen får foreldre og faddere del i et hellig ansvar sammen med menigheten og hele kirken. Guds ord må få rikelig plass. Bønnen må få plass. Likeså gudstjenesten og nattverden. Blir vi værende i Jesu ord, da skal vi kjenne sannheten, og sannheten skal gjøre oss fri.

Folket på Jesus tid ble rasende da Jesus sa dette. De ble fryktelig sinte på Jesus fordi han sa at de ikke var frie. Skal tro om de ble sinte fordi de innerst inne var redd for at Jesus hadde rett? Hvorfor reagerer folk den dag i dag med aggresjon mot den som sier fra om noe de ikke liker å høre, men som er sant? Det er ikke mer populært nå enn det var den gang å si til folk at de må vende om til Gud og tro på Jesus, og holde det som Jesus har befalt.

Frihet

Alle har behov for å kjenne seg godtatt, behov for aksept. Folket ville bli akseptert slik som de var. De ønsket ikke forandring, og aller minst ønsket de å måtte forandre på seg selv. Hvorfor i all verden skulle da Jesus blande seg inn i deres liv? Jo, Jesus så og visste at disse menneskene var ikke frie. De var bundet til noe som ville bli deres undergang på dommens dag hvis de ikke vendte om og ble disipler.

Den sannheten som Jesus står for er den eneste som kan sette et menneske fri. Så sier også Jesus om seg selv: “Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg.” Joh 14,6. Tre barn skal døpes i denne gudstjenesten. I dåpen gjør Jesus dem til barn av Gud. Som barn skal de vite hvor de har sitt hjem og trygge forankring. “En trell blir ikke i

huset for alltid, men en sønn blir der for alltid,” sier Jesus. Da skjønner vi at kjennskap går to veier. Ikke bare at vi kjenner Jesus, men fremfor alt at han kjenner oss og er våre nære venn.

Hans store frelsesprosjekt gikk ut på å skaffe grunnlag for forsoning med Gud. Alle bærer vi i oss fra vår menneskelige natur et opprør mot Gud og en skeptisk grunnholdning. Slik er alle mennesker syndens trell fra starten, enten vi liker det eller ikke. Men Jesus har makt til å befri fra det som binder så sterkt og gi barnekår hos Gud. Da ser vi samtidig at vi får en ny binding og en retning for livet som fører oss til det stedet der det er godt å være. Alle har vi behov for å kjenne oss godtatt og elsket, behov for et hjem med trygghet og mening i tilværelsen. Alt dette og mer til gir Gud sine kjære barn, alle som blir værende i Jesu ord.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.